

1 JULI 1924

No. 13

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars.”

Efeze 4: 11.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. 1)

XI.

Het besturingsplan.

Ten tijde van de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 6 April 1830, werden de Profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery aangenomen en eenstemmig ondersteund als de geestelijke leeraars en leiders van de Kerk. Het schijnt dat er geen verdere poging in het werk gesteld werd te dien tijde om de organisatie volkomen te maken. Waarlijk, daar de Kerk slechts weinig leden telde, was het onnoodig om meer ambtenaren te hebben dan die welke aangeduid waren. Het kleine aantal leden was tezamen verbonden voor onderling belang, en voor het oogenblik was een leider, al wat zij van noode hadden. In de openbaring, welke gegeven werd gedurende de organisatievergadering, wordt eveneens een schrijver genoemd en de officiële rang van den jongen Profeet aangeduid. De Heere verklaart:

„Zie, er zal onder u een verslag gehouden worden, en daarin zult gij (d.i. Joseph Smith) genoemd worden een ziener, een vertaler, een profeet, een apostel van Jezus Christus, een ouderling van de Kerk door den wil van God den Vader, en de genade van uwen Heere Jezus Christus, geïnspireerd zijnde door den Heiligen Geest tot het leggen van het fundament der Kerk en haar tot het allerheiligst geloof op te bouwen.”²⁾

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

2) Leer en Verbonden 21: 1, 2.

Het duurde echter niet lang vóórdat de Kerk tot zulk een aantal groeide, dat er meer actieve ambtenaren van noode waren dan de twee of drie alreeds aangesteld. Zooals het in de dagen van den Heiland was, toen Hij de twaalven, zeventigers en andere werkers riep, was het in deze der laatste dagen. De buitengewone vooruitgang der Kerk maakte het noodzakelijk dat de organisatie volkomen gemaakt werd. En het „voltooien” der organisatie was alles wat noodig was. De aard en strekking waren alreeds duidelijk gemaakt. In de onschatbare openbaring over Kerkbestuur ¹⁾ worden de ambten van het Priesterschap in hunne orde gegeven. In deze openbaring spreekt de Heer van apostelen, hoogepriesters, ouderlingen, bisschoppen, priesters, leeraars, diakenen, leden van den Hoogen Raad enz. Zelfs vóór de openbaring over Kerkbestuur maakte de Heere aan Joseph Smith, Oliver Cowdery en David Whitmer bekend, dat er in den rechten tijd twaalf apostelen zouden zijn. ²⁾ Maar het plan van Kerkorganisatie en bestuur werd geleidelijk volkomen gemaakt, zooals de groei der Kerk het vereischte.

Ten tijde van een conferentie van de Kerk te Amherst, Ohio, 25 Januari 1832 en wederom in een algemeenen raad te Independence, Missouri, 26 April 1832 gehouden, werd de Profeet Joseph erkend en ondersteund als de President van het Hooge Priesterschap. Het Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, bestaande uit drie leden, werd echter niet eerder samengesteld dan 18 Maart 1833. Tien dagen vóór dien tijd, den achtsten Maart, ontving de Profeet een openbaring, waarin werd bevolen dat hij in de bediening en het presidentschap voort zou gaan. Bovendien zeide de Heere:

„En wederom, voorwaar zeg ik tot uwe broederen, Sidney Rigdon en Frederick G. Williams, hunne zonden zijn hun eveneens vergeven, en zij zijn gelijk met u gerekend in het houden der sleutelen van dit laatste koninkrijk; *** dat zij door uwe (de Profeets) bediening het woord mogen ontvangen, en door hunne bediening het woord tot de einden der aarde moge gaan, eerst tot de Heidenen, en dan, zie, zij zullen zich tot de Joden wenden.” ³⁾

Overeenkomstig werden Sidney Rigdon en Frederick G. Williams de achttiende van de maand verordineerd als eerste en tweede raadgever van President Joseph Smith. Aldus werd het aardse presidentschap van de Kerk gevestigd in de bedeeeling van de volheid der tijden.

Andere quorums en ambten van presidentschap werden gelijkerwijs georganiseerd als de noodzakelijkheid zulks vereischte. Op 18 December 1833 werd Joseph Smith Sr., vader van den profeet, patriarch van de Kerk verordineerd, door den Profeet Joseph Smith, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon en Frederick G. Williams.

1) Leer en Verbonden Afdeeling 20.

2) Leer en Verbonden Afdeeling 18.

3) Leer en Verbonden 90: 6-9.

En in minder dan twee jaren daarna, werd in een bijzondere openbaring over Priesterschap besloten, dat — „Het is de plicht der Twaalf, in al de groote vertakkingen der Kerk, evangelische bedienaars (patriarchen) te verordineeren, zooals die aan hen door openbaring zullen aangetoond worden. De orde van dit Priesterschap was gevestigd, om van vader tot zoon te worden overgedragen, en behoort van rechtswege aan de werkelijke nakomelingen van het verkozen zaad, aan wie de beloften gemaakt waren. ¹⁾

Een weinig minder dan twee jaren na de organisatie van het Presidentschap van de Kerk, werd de belofte, dat er een quorum van twaalf apostelen aangesteld zou worden, vervuld. Het was Zondag 8 Februari 1835, Brigham en Joseph Young waren gekomen om den Profeet te bezoeken. Zij zongen voor hem en baden tezamen. De Geest van God werd over hen uitgestort en de Profeet verklaarde dat hij de broederen tezamen wenschte te zien, welke den laatsten zomer naar Missouri waren gegaan in Zion's Kamp. ²⁾ Hij had een zegen voor hen, zeide hij. Overeenkomstig

1) Leer en Verbonden 107: 39, 40.

2) Zion's Kamp was de naam, gegeven aan een compagnie van vrijwilligers, welke de Oostelijke staten verlieten om hulp te brengen aan de Heiligen in Missouri. In het najaar van het jaar 1833 waren de Heiligen, welke in Jackson-Graafland, Missouri, leefden, van dat graafschap door het gepeupel verdreven en al hun landerijen verbeurd verklaard. De verbannen vonden een toevlucht in Clay-Graafschap. Van daar werden Parley P. Pratt en Lyman Wight naar Kirtland gezonden om aan den Profeet verslag van den toestand der Heiligen in het Westen te brengen. Het nieuws verbijsterde den Profeet. Hij vroeg aan den Heere, op welke wijze Zion verlost kon worden, en ontving een openbaring, waarin hij werd bevolen om vrijwilligers op te roepen vanuit de kracht der Kerk — jonge mannen en mannen van middelbaren leeftijd — om naar Zion op te trekken en dit te verlossen. Deze schare mannen moest het aantal van vijfhonderd niet overschrijden, noch uit minder dan één honderd bestaan. (Leer en Verbonden 103.) Onmiddellijk begonnen de broederen in Kirtland zich voor te bereiden voor het werk van verlossing. Aanwervingsambtenaren werden naar al de vertakkingen der Kerk gezonden. Aan het einde van April 1834, begonnen de vrijwilligers te Kirtland te verzamelen. Den eersten Mei werd een begin gemaakt aan den gebeurtenisvollen duizend-mijlen-tocht. Een weinig meer dan twintig man, met vier bagagewagens, gingen vanuit Kirtland naar New-Portage. Daar werd het nu vermaarde Zion's Kamp georganiseerd in compagnies van twaalf, met een geschikte verdeling van verantwoordelijkheid voor een langen tocht. Van daar ging het door de Staten van Indiana en Illinois, reeruten opnemende, totdat er twee honderd en vijf sterke, getrouwe mannen in de compagnies waren, met vijf en twintig bagage-wagens. Natuurlijk was zulk een tocht van duizend mijlen vol kommer en moeilijkheden. Het was een tocht, welke goed geschikt was om het geloof en de karakters te toetsen van diegenen, welke hem medemaakten. Eenigen werden te licht bevonden in de sterling-eigenschappen, noodzakelijk voor de leiders van een Verkozen Volk. Anderen verloren nimmer het edel doel van hun zending uit het oog en waren standvastig, onbewogen en onverstoort tot het laatst. Het was passend, dat mannen zooals deze, later gekozen werden om Zion te leiden. Zion's Kamp werd 25 Juni 1834 te Rush Creek, Clay Graafschap, Missouri, ontbonden.

werd een vergadering vastgesteld voor Zaterdag 14 Februari 1835. Toen de mannen van Zion's Kamp vergaderd waren, sprak de Profeet hun toe. Hij verklaarde dat er een goddelijk doel in de moeilijkheden was geweest, die doorstaan waren gedurende den tocht naar Zion en terug. In de namiddagvergadering gaf de Profeet last dat de drie getuigen van het Boek van Mormon twaalf mannen zouden kiezen om tot apostelen van den Heere Jezus verordineerd te worden. Overeenkomstig werden Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris door het presidentschap van de Kerk gezegend. Dan verkozen zij van onder de mannen van Zion's Kamp twaalf mannen om verordineerd te worden als apostelen van den Heere Jezus. De twaalf mannen werden in de volgende orde genoemd: Lyman E. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, David W. Patten, Luke S. Johnson, William E. McLellin, John F. Boynton, Orson Pratt, William Smith, Thomas B. Marsh en Parley P. Pratt. De drie eerstgenoemde werden dienzelfden dag, 14 Februari 1835, tot het apostelschap verordineerd. De volgende zes werden den volgenden Zondag, 15 Februari, Parley P. Pratt 21 Februari en Orson Pratt en Thomas B. Marsh, welke op zending en daardoor afwezig waren, in April 1835 verordineerd. Aldus werd het quorum van de Twaalf apostelen — gelijk aan hetwelk dat georganiseerd werd door den Zaligmaker gedurende Zijn persoonlijke bediening — wederom georganiseerd in deze bedeeing.¹⁾

Eenigen tijd voor de Twaalf geroepen werden, had de Profeet niet alleen de organisatie van het quorum van apostelen gezien in een visioen, maar alzoo de organisatie van de quorums van zeventigers.²⁾ De Kerk had zulk een buitengewonen vooruitgang en het zendingswerk was zóó uitgebreid, dat meer harde werkers noodig waren. Daarom vergaderde de Kerk op den 28sten Februari 1835 in raad, en begon uit de getrouwen, die overgebleven waren van de Zion's Kamp-expeditie, zekere mannen te kiezen om als Zeventigers aangesteld te worden. Zeven mannen werden verordineerd als presidenten van het quorum en drie en zestig anderen als leden. Deze Zeventigers, zeide de Profeet, „moeten reizende quorums samenstellen, om in de geheele wereld te gaan waar ook de Twaalf Apostelen hen zullen zenden.”³⁾

De quorums van autoriteit dusver hervestigd kunnen in zekere wijze beschouwd worden als voornamelijk behandelende de geeste-

1) Ten tijde van een grooten raad, 2 Mei gehouden, werden de nieuw verkozen apostels geordend volgens ouderdom. De officiële organisatie van het eerste quorum van apostels werd dan als volgt: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, Luke S. Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton, Lyman E. Johnson.

2) „History of the Church”, Vol. 2, pp. 202, 182.

3) „History of the Church”, Vol. 2, p. 202.

lijke zaken der Kerk. Zelfs het Eerste Presidentschap, alhoewel zij raad mag geven in tijdelijke zaken en een werkzaam aandeel nemen daarin, schijnt als eersten plicht te hebben om tusschen God en de Kerk te staan, bedienende in geestelijke zaken. Het was echter niet het voornemen des Heeren om alleenlijk voor het geestelijk welzijn van het volk zorg te dragen. De tijdelijke welvaart van het volk was eveneens noodzakelijk voor de bevredigende vervulling van hun zending op aard'.

Daarvoor herstelde de Heere eveneens de autoriteiten, wier voor naamste plicht is om zorg te dragen voor tijdelijke zaken. In een openbaring, 4 Februari 1831 gegeven, gedurende een bezoek van den Profet aan Kirtland, Ohio, zeide de Heere:

„En wederom, Ik heb Mijnen dienstknecht Edward Partridge geroepen, en geef een gebod dat hij door de stem der Kerk aangesteld en als een bisschop tot de Kerk verordineerd zou worden, zijne koopwaren te verlaten en al zijnen tijd in de werken der Kerk te besteden, naar alle dingen toe te zien, zooals het hem zal aangewezen worden in Mijne wetten in den dag dat Ik ze geven zal.”¹⁾

Edward Partridge was een voorspoedig koopman. De Profet zeide omtrent hem: „Hij was een voorbeeld van vroomheid, één van Gods groote mannen, bekend door zijn standvastigheid en geduldige verdraagzaamheid tot het einde.”²⁾ Ouderling Partridge gaf gehoor aan de roepstem van God, zeide zijn koopwaren vaarwel en werd denzelfden dag, waarop de openbaring ontvangen werd, de eerste bisschop der Kerk verordineerd. En in den volgenden November kwamen verscheidene ouderlingen tot den Profet, welke Gods wil aangaande zichzelf zochten te weten. De Profet ontving een openbaring voor hen, welke hen niet alleen onderrichte, maar eveneens „aangaande dingen ***, die tot de verbonden en geboden moeten toegevoegd worden”. Daarin zeide de Heere o.a.: „Later, in den juisten tijd des Heeren, zullen andere bisschoppen voor de Kerk terzijde gezet worden, om zooals de eersten, te bedienen.”³⁾

De volgende maand werd Newel K. Whitney door openbaring geroepen om bisschop over de Kerk te Kirtland te zijn.⁴⁾ Sinds dien dag zijn andere bisschoppen geroepen als de nooden van de Kerk het vereischten, zoodat er nu op het tijdstip dat dit nedergeschreven wordt, ongeveer zevenhonderd werkzame bisschoppen in de Kerk bestaan.

Aldus werden de quorums van autoriteit en presidentschap in de Kerk hersteld als de groei der Kerk zulks vereischte. Een elk werd in tijd aangesteld, totdat de organisatie volkomen was. Buiten

1) Leer en Verbonden 41:9, 10.

2) Aangehaald door Roberts in „Outlines of Ecclesiastical History”, p. 316.

3) Leer en Verbonden 68:14.

4) Leer en Verbonden 72:8.

de belangrijke openbaringen omtrent Kerkbestuur, welke alreeds aangehaald zijn, werden twee andere openbaringen gegeven, welke in het bijzonder over de geschiedenis en plichten van het Priesterschap handelden. ¹⁾ Uit deze leeren wij dat twaalf diakenen een quorum van diakenen, vier en twintig leeraren een quorum van leeraren en acht en veertig priesters een quorum van priesters vormen; dat de bisschop, behalve in een algemeene wijze over het district te presideeren waar hij aangesteld is, in het bijzonder presideert over het Lagere of Aäronische Priesterschap. Uit deze openbaringen leeren wij eveneens dat zes en negentig ouderlingen een quorum van ouderlingen, zeventig zeventigers'een quorum van zeventigers vormen, en al de hoogepriesters van een district het quorum van hoogepriesters in dat district samenstellen. Aldus is de organisatie van het Priesterschap, vanaf het Eerste Presidentschap tot den diaken, volkomen en volmaakt in zijn werking.

Buiten deze volmaakte organisatie van het Priesterschap, zijn er andere hulpvaardige afdeelingen en organisaties, welke voortgeroepen zijn door den groei der Kerk. Veel kunnen wij over deze hier niet uitweiden, slechts ze aanhalen in besluit. Ten eerste bestaat de territoriale afdeeling van de Kerk. Voor gerief in bestuur, is de Kerk territoriaal verdeeld in ringen, wijken, vertakkingen, zendingen en conferentiën. Kirtland was zonder twijfel de eerste aangestelde ring van Zion in de geschiedenis der Kerk. Aangaande Kirtland zeide de Heere in 1832:

„Want Ik heb het land Shinehah (Kirtland) toegewijd in Mijnen eigen juisten tijd voor het nut der heiligen des Allerhoogsten, en voor eenen Ring van Zion.” ²⁾

In het inwijdingsgebed opgeofferd in den Kirtland-Tempel 1836, zeide de Profeet Joseph Smith:

„Wij vragen U andere Ringen; benevens dezen, welchen Gij aangewezen hebt tot Zion, aan te wijzen, opdat de vergadering van Uw volk moge voortgaan in groote macht en majesteit, opdat Uw werk in gerechtigheid verkort moge worden.” ³⁾

Andere ringen werden ingesteld. Heden heeft de Kerk meer dan zestig ringen, over elken ring presideert een presidentschap van drie hoogepriesters en een hooge raad van twaalf hoogepriesters met verscheiden plaatsvervangende hoogen-raad-leden.

Zooals de Kerk verdeeld is in ringen, zoo zijn de ringen verdeeld in wijken, over iedere wijk presideert een bisschop en twee raadgevers. En de wereld in 't algemeen, niet ingesloten door de grenzen van de georganiseerde ringen, is verdeeld in zendingen, over iedere zending presideert een president. De zendingen in beurt zijn verdeeld in conferentiën, over iedere conferentie presideert een

1) Leer en Verbonden Afdeelingen 84, 107.

2) Leer en Verbonden 82: 13.

3) Leer en Verbonden 109: 59.

conferentie-president, en de conferentiën zijn verdeeld in vertakkingen, waar een vertakkingpresident resideert.

De Kerk groeide echter snel tot zulke afmetingen, dat zij zelfs meer hulp van noode had dan deze organisaties en afdelingen konden geven. Voor deze reden zijn er een aantal hulp-vereenigingen in de Kerk opgegroeid. De Zusters-hulpvereeniging, een organisatie voor vrouwen, werd onder de leiding van den Profeet Joseph Smith in 1842, de Zondagsschool onder de bescherming van Brigham Young in 1849 en de Jongemeisjes Onderlinge Ontwikkelingsvereeniging, als een beperkingsvereeniging, onder het toezicht van President Brigham Young in 1869 georganiseerd. Een gelijksoortige organisatie voor de jonge mannen werd in 1875 gevestigd, alhoewel zulk een organisatie in Nauvoo bestaan had. De Elementaire Vereeniging voor kinderen werd in 1878 opgericht en de Godsdienstklas werd in 1890 georganiseerd. Al deze hulp-vereenigingen zijn dienstig om den arbeid van het Priesterschap en de tehuizen in het onderwijs der kinderen van de heiligen, te verlichten.

(Wordt vervolgd.)

„WAARTOE IS DIT VERLIES GESCHIED?”

Door FRANK C. STEELE.

Het gebeurde verleden zomer in een kustplaats. Een groepje jongelui converseerde gezellig met elkaar, terwijl zij over de veranda van een beroemd hotel in het noordwesten leunden. Zij waren bereisd en babbelden over vastelanden, steden en volken. Het gesprek — gelijk, onveranderlijk alle toeristen-gesprekken — kwam op Utah, Salt Lake City, en de „Mormonen”.

De meesten van de toeristen waren in Salt Lake geweest, waar zij het „Mormonen-vraagstuk” uit de eerste hand bestudeerd hadden. Anderen hadden „Mormonen”-steden bezocht in Idaho, Arizona, Canada, en andere westelijke gedeelten. En allen stemden toe dat de „Mormonen” een machtig, ernstig, maar op verbijsterende wijze bedrogen volk was. Dat zij een misleid volk waren, was zonder twijfel, bevestigden zij.

„Ik kan niet begripen”, zeide een naar de mode gekleede dame uit New-England, „waarom deze „Mormonen” zooveel geld verspillen aan hun tempels. Ik vind het grootte dwaasheid. Een goed, prettig, flink kerkgebouw is goed, maar zulk een buitensporigheid! Men vertelde mij dat de kerkleiders de tienden van het arme volk uitgaven om die tempels op te richten en te verfraaien. Wat vind ik dat onrechtvaardig.” „Dat is waar”, stemde een mijnheer toe, ook uit het oosten komend. „En zelfs in deze slechte tijden, terwijl het noodig is in dit land de grootste spaarzaamheid te betrachten, bouwen zij nieuwe tempels, alle even kostbaar. Het is

zeer zeker een betreurenswaardig feit, dat deze rijkdom in zulk een dwaze onderneming gestoken wordt. Ik kan niet begrijpen waarom zakenmensen met gezond verstand, zooals hun leiders blijken te zijn, zooveel geld kunnen steken in deze tempels."

„Ja, dit geld zoude zooveel beter besteed kunnen worden", zeide een derde lid van het gezelschap, een oudere dame met een Engelsch accent. „Mijn man en ik hebben juist de „Mormoonsche" kolonie in Alberta, Canada, bezocht, ziet u!"

„Wat interessant!" riepen verscheidenen uit, „en gij vindt —."

„Ja, wij vonden dat alles wat gij daar zeide, waar was. Wij tuften naar Cardston en bezochten daar den nieuwen tempel. Hier zagen wij geld bij duizenden en duizenden verkwist. Alleen aan hetgeen daarbinnen was. Het is een grootsch, prachtig gebouw en zeer modern. Maar welk een zondig verlies van geld. Ik zeide tegen mr. — dat dit volk meer christelijkheid zoude toonen door dit geld aan de armen te geven." Aan deze laatste meening schenen allen hun goedkeuring te hechten — allen, behalve een man die eenigszins apart zat, maar die het gesprek geheel gevolgd had.

Er was een pauze in het gesprek, in welken tijd de vreemdeling een klein in leder gebonden boekje uit zijn binnenzak haalde.

„Neem mij niet kwalijk, maar mag ik misschien hier even iets zeggen", zeide hij. „Ik heb geluisterd naar uw gesprek over de „Mormonen" en de tempels, die zij voor den Heer bouwen. Ik heb godsdienst en den bijbel eenigszins bestudeerd en de meeningen, die dezen avond geuit zijn, brengen mij een gebeurtenis in het leven van onzen Verlosser in herinnering. Ik heb een Testament hier. Verlangt gij het te hooren?"

„Zeker! zeker!" riep het groepje uit met hernieuwde belangstelling. „Ik ben er zeker van dat Onze Lieve Heer even goed verkwisting en huichelarij veroordeelt als sommige van 's werelds groote en wijze leermeesters", voegde de Engelsche dame er aan toe.

En de vreemdeling las met kalme stem uit het Woord:

„En als Jezus te Bethanië was, in het huis van Simon den Melaatsche, daar hij aan tafel zat, kwam eene vrouw, hebbende een albasten flesch met zalf van onvervalschte nardus van grooten prijs; en de albasten flesch gebroken hebbende, goot die op zijn hoofd. En daar waren sommigen die dat zeer kwalijk namen bij zichzelf, en zeiden: Waartoe is dit verlies der zalf geschied? Want zij had kunnen boven de driehonderd penningen verkocht en die den armen gegeven worden; en zij vergrimden tegen haar. Maar Jezus zeide: Laat af van haar; wat doet gij haar moeite aan? Zij heeft een goed werk aan mij gewrocht.

Want de armen hebt gij altijd met u, en wanneer gij wilt kunt gij hun weldoen; maar mij hebt gij niet altijd."

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Oorsprong en Geschiedenis.

Nergens kunnen wij aankloppen om een meer bevredigend verslag van het Mormonisme tijdens het leven van den stichter, dan bij dien oprichter zelf. Joseph Smith schreef in 1842 een kort artikel voor een krant: de *Chicago Democrat*, dat merkwaardig objectief is en dat ik hier vertaal, vooral ook omdat het onopgesmukte verhaal belangrijke mededeelingen geeft omtrent den profet zelf, die moeilijk uit te schakelen zijn. De beschrijving begint met des profeten geboorte 1805 — en loopt tot Maart 1842, toen de Kerk zich te Nauvoo, Illinois, vestigde.

Joseph Smith zelf aan het woord.

„Ik werd geboren in het stadje Sharon, Windsor County, Vermont, op den 23sten Dec. 1805. Op mijn tienden jaar verhuisden mijn ouders naar Palmyra, New-York, waar zij zoowat vier jaar woonden en vanwaar wij naar Manchester verhuisden. Mijn vader was een boer en leerde mij den landbouw. Toen ik zoowat veertien jaar oud was, begon ik te peinzen over het gewicht van bereid te zijn voor een toekomstigen staat, en bij navraag naar het plan der zaligheid, ontdekte ik, dat er groote tegenstrijdigheid was in godsdienstige gevoelens. Zoo ik naar de eene richting ging, verwezen zij mij naar *d i t p l a n*, en bij een andere naar *d a t* — elk hunner beschouwde zijn eigen bijzondere belijdenis als het toppunt van volmaaktheid. Bedenkende dat ze niet allemaal gelijk konden hebben en dat God niet de Bewerker van al die verwarring zijn kon, besloot ik dieper op het onderwerp in te gaan, geloovende dat, zoo God eene kerk had, die niet verdeeld zijn zou in allerlei afscheidingen, en dat, als Hij de eene Kerkgemeenschap geleerd had Hem

te aanbidden op een bepaalde wijze, en een bepaald stelsel van verordeningen te bedienen, Hij dan niet aan een andere gemeenschap andere beginselen leeren zou, die rechtstreeks daartegen indruischten.

Joseph Smith's eerste visioen.

„Geloovende het woord Gods, had ik vertrouwen in de verklaring van Jacobus: „Zoo iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jacobus 1:5.) Ik begaf mij naar een afgezonderd plekje in een bosch en begon den Heere aan te roepen. Terwijl ik aldus in vurig gebed was, werd mijn denken onttrokken aan de mij omringende voorwerpen en was ik van een hemelsch visioen omvangen en zag twee glorierijke Wezens, die in gelaats-trekken en voorkomen precies op elkander geleken, omringd van een schitterend licht, dat den middagzonneglans overtrof. Zij vertelden mij, dat alle godsdienstrichtingen in onjuiste leerstellingen geloofden en dat geen hunner door God erkend werd als Zijn kerk en koninkrijk; en mij werd uitdrukkelijk geboden hen niet na te volgen, terwijl mij terzelfder tijd beloofd werd, dat de volheid van het evangelie mij later bekend gemaakt zou worden.

„Op den avond van 21 September 1823, n.C., terwijl ik tot God bad, en trachtte geloof te oefenen in de heerlijke beloften der Schriften, vertoonde zich plotseling in mijn kamer een licht gelijk de dag; alleenlijk was het reiner, heerlijker en schitterender; inderdaad was het op het eerste gezicht alsof het geheele huis van een verterend vuur vervuld was. Die verschijning veroorzaakte een schok, welke het geheele lichaam aandeed. In een oogenblik stond een persoon voor mij, die met een nog grootere heerlijkheid omgeven was dan die, welke mij reeds omgaf. Deze boodschapper deelde mij mede, dat hij een engel van God was, gezonden om het vreugdevol nieuws te brengen, dat de vervulling van het verbond dat God met het Oude Israël gemaakt had, nabij was; dat het voorbereidende werk voor de tweede komst des Heeren spoedig zou beginnen; dat de tijd aanstaande was, dat het Evangelie in al zijn volheid, met macht gepredikt zou worden onder alle natiën, opdat een volk voor het duizendjarig rijk toebereid mocht worden.

„Mij werd medegedeeld dat ik gekozen was een instrument in de handen van God te zijn, om sommige van Zijne doeleinden in deze heerlijke bedeeling te volbrengen.

„Ik werd ook onderricht aangaande de oorspronkelijke inwoners van dit land (Amerika), en mij werd aangetoond wie zij waren en vanwaar zij kwamen; een korte schets van hun oorsprong, vooruitgang, beschaving, wetten, regeeringen; van hun gerechtigheid en ongerechtigheid, en dat de zegeningen van God ten slotte van hen als een volk, weggenomen werden werd mij eveneens mede-

gedeeld. Het werd mij eveneens bekend gemaakt, waar sommige platen verborgen waren, waarop een uittreksel van de verslagen van de oude profeten van dit land gegraveerd was. De engel verscheen mij in denzelfden nacht driemaal, en ontvouwde dezelfde dingen.

„Nadat ik vele malen bezocht was door de engelen van God, die de majesteit en de heerlijkheid van de gebeurtenissen ontvouwden, welke in de laatste dagen zouden plaats hebben, gaf de engel des Heeren mij op den morgen van 22 September 1827, de verslagen.

„Deze verslagen waren op platen gegraveerd, welke het aanzien van goud hadden. Elke plaats was 6 Eng. duim breed en 8 Eng. duim lang, en nauwelijks zoo dik als gewoon blik. Zij waren vol van graveeringen van Egyptische figuren en in een bundel tezamen gebonden, gelijk de bladen van een boek, met drie ringen, welke door het geheel gingen. Deze bundel, waarvan een gedeelte verzegeld was, was ongeveer 6 Engelsche duim dik. De figuren op het onverzegelde gedeelte waren klein en prachtig gegraveerd. Het geheele boek toonde vele kenteekenen van oudheid in zijn samenstelling en verried groote bekwaanheid in de graveerkunst. Bij het verslag was een eigenaardig instrument, hetwelk de ouden „Urim en Thummim” noemden, dat uit twee doorschijnende stee­nen bestond, welk in den rand van een boog gezet en aan een borstplaat bevestigd waren.

„Door middel van de „Urim en Thummim” vertaalde ik de ver­stagen, door de gave en de macht Gods.

(Wordt vervolgd.)

Het scheiden van de wegen.

Door Johan H. Evans van de Universiteit der H.D.L.D.

(Slot.)

„Ik werd bovendien overgehaald door de gedachte, dat er zich een zekere goddelijke goedkeuring in hetgeen ik voornemens was te volvoeren, bevond. Zelfs was ik overtuigd dat God in zekeren zin den weg bereid had. Hoe kon ik anders sommige van de omstandigheden verklaren, die in mijn vlucht hadden plaats gegrepen. Ik was plotseling wakker geschud geworden door een leven. Waarom waren de anderen niet verstoord geworden? En de tijd zelf, was deze niet de meest geschikte geweest? Juist als het begon te dagen. Als het een halfuur vroeger of later geweest was, zou ik niet in staat geweest zijn om de gevangenis te verlaten. Bovendien had het den geheelen morgen hard gesneeuwd, zoodat, als men begeerig was om mij wederom te vatten — waaraan ik niet twijfelde, nu ik het huis verlaten had — het onmogelijk zou zijn mij te vinden, daar elk spoor, door mijn voetstappen gemaakt, sinds lang uitgewischt was. Op welke wijze kon zulk een geluk-

kige vereeniging van omstandigheden verklaard worden, anders dan dat het een goddelijke besturing was?

„Dus ik was besloten. Voorwaarts te gaan beteekende vrijheid, terug, vervolging en lijden en zeer waarschijnlijk de dood. En voor het eerste geval had ik de goddelijke toestemming.

„De storm staakte voor een oogenblik. Ik liep naar den kant van het boschje, en tuurde in de richting van Independence. Geen ziel in 't zicht. Ik snelde naar de andere zijde van het beschje. Ook daar niemand in 't zicht.

„Ik wendde mijn schreden daar waar ik eerst gestaan had. De storm zette wederom in. Ik zat neder op een natten boomstam. Ik sloeg de groote, zware vlokken, welke naar beneden vielen en zich verloren in de witte massa, die alreeds aanwezig was op den grond, gade. Ik stak mijn hand uit en zag de eene vlok na de andere erop vallen en aanstonds versmelten. De wind begon te blazen. Spoedig ontstond er een orkaan, en de wind vloog in alle richtingen.

„Nog ging ik niet henen.

„Ik sprong op en liep zenuwachtig heen en weder onder de slingerende boomen. Ik gevoelde me uitermate ellendig. Ik drukte mijn handen tegen mijn slapen. Het bloed sloeg daar alsof de aderen zouden bersten. Parelen zweet stonden op mijn voorhoofd. Ik zette mij wederom neder, maar sprong aanstonds op, gevoelde me alsof ik buiten zinnen zou geraken, doorstond doodelijken zieleangst en was niet bij machte om te denken. Mijn denkvermogen scheen in een was gehuld te zijn.

„Waarom snelde ik niet henen, naar vrijheid?

„Zelfs heden ben ik niet in staat te verhalen wat het was dat mijn overwegingen wederom aan het beroeren maakte. Wij weten niet waarom juist, in een zekeren toestand, de gedachten gedurig terugkeeren naar dezelfde denkbeelden. Maar zulks is het geval. Ik heb immer aangenomen dat in mijn uitersten angst ik mijn bewustzijn verloor en op den grond viel. Hoe dan ook, ik overwoog nogmaals in het diepst van mijn ziel voor een antwoord op de vraag waar ik zou henengaan.

„Mijn vorige twijfel keerde terug.

„Wat mogelijke rechtvaardiging kon ik mijzelf aanbieden — ik dacht aan niemand anders — voor het verlaten van mijn boezemvrienden in het uur van nood? Ik herinnerde mij dat ik luider dan vele anderen mijn afkeuring te kennen gegeven had over Hinkle's verraad en trouweloosheid. En nu peinsde ik over een gelijke verraderlijke handeling! Neen, het was erger, want ik was vertrouwelijk verbonden geweest met mijn broederen, verstond hun goedheid van hart zooals slechts weinige anderen dat deden en zou door deze handeling hen blootstellen aan hernieuwde uitbarstingen van haat van hun vijanden. Ik gevoelde een gloed van schaamte over mijn gelaat vliegen, toen ik mijn verraderlijke gedachten vergeleek

bij de herhaalde bewijzen van groote liefde en verknochte vriendschap van mijn geliefden leider.

„En ik was zelfzuchtig en minderwaardig genoeg geweest om visioenen van vrede en geluk in mijn gedachten te scheppen ver weg van mijn volk! Bijna had ik een onoverkomelijke barrière opgeworpen tusschen hun en mijn voorspoed. Welke vrede kon er bestaan voor hem, die in een oogenblik de banden van de heiligste broederliefde kon ontbinden, banden die gevormd waren door beider droefheid en gevaar? Hoe was het mij mogelijk om mijzelf te vernederen tot zulk een toestand, dat mijn ziel, zelfs in dit leven, vrede en stilte zou kennen, ten koste van zulk een offer? Gelijk aan Kaïn, zou ik een zwerver op de aarde zijn. Mijn verraderlijke afval zou mij vervolgen gelijk een nachtelijk spook. Zou ik mijn Heiland volgen als de weg gemakkelijk en licht en vol van blijdschap was, maar Hem verlaten als gevaar bestond? En de woorden van Jezus klonken mij in de ooren: „Die zijne ziel vindt, zal haar verliezen; en die zijne ziel zal verloren hebben om mijnen wil, zal haar vinden.” Hoe groot zou mijn straf zijn, overdacht ik, als ik mij af zou keeren van 's Heeren werk ten tijde van gevaar! De gedachte dat ik 's Heeren arbeid zou kunnen staken en nochtans den heiligen vrede, die deze arbeid medebrengt, behouden, werd nu ondenkbaar. Mijn veiligheid zelf zou slechts dienen om mij te herinneren aan de gevaren, die den vrede van mijn volk zouden beschimpen. De groet, die ik zou ontvangen van mijn niet-Mormoonschen buurman, welke niet zou weten dat ik een „Mormoon” was, zou mij met onuitspreekbare wroeging en schaamte vervullen over mijn lage verzaking. Iedere toespraak, welke ik gehoord had, zou mijn lafhartigheid, voor het onderdrukken van mijn ware overtuiging van de waarheid, verkondigen.

„Ik gevoelde om mijn slechte voornemens te bestraffen. Mijn lippen vormden de woorden: Zelfzuchtige, Lafaard, Afvallige. Het was alsof mij deze woorden werden toegesist. Ik verachtte mijzelve om zulke gedachten gekoesterd te hebben.

„Nee!” riep ik luid, „nimmer zal ik mijn broederen verzaken en hen aan gevaar blootstellen. Nimmer zal ik mijn heiligste overtuiging van de waarheid prijsgeven! Ik ga terug naar mijn geweten en mijn volk, al zou oogenblikkelijke dood het onvermijdelijk gevolg zijn.”

„Ik viel op mijn knieën en dankte God dat Hij mij bewaard had in deze verschrikkelijke verzoeking.

„Toen ik opstond overmande mij een vreugde, welke ik niet gesmaakt had sinds ik mijn gevangenis, een uur geleden, verlaten had; en ik hoorde duidelijk het gefluister van de stille, zachte stem:

„Die overwint, ik zal hem geven met mij te zitten in mijnen troon, gelijk als ik overwonnen heb en ben gezeten met mijnen Vader in Zijnen troon.”***

„Waar zijt gij geweest?” vroeg Broeder Joseph en de bewaker mij toen ik het huis binnentrad.

„O, buiten, voor een weinig lichaamsbeweging”, antwoordde ik.

„Een ongeloovige glimlach ging over hun gezichten toen zij mijn natte kleeding bemerkten. Maar zij vermoedden niet uit mijn gelukkige gelaatsuitdrukking, door welken strijd ik gegaan was.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst ouderlingen: John Ruitenbeek, Earl C. Wade en Albert Venema.

NEEN, SPREEK GEEN KWAAD.

(Deze verzen werden door President McKay aanbevolen
voor zorgvuldige lezing en overdenking.)

Neen, spreek geen kwaad. Een vriendelijk woord
Slaat nooit een wond die traag geneest.
En al trompetten wat men hoort
Is ver beneên een eedle geest.
Veel leeds wordt dikwijls afgewend
Door 't volgen van een beter plan,
En is slechts weinig goeds bekend,
Spreek toch van elk zoo best als 't kan.

Geef mij een hart dat opspraak schuwt,
Dat anderer fouten graag bedekt.
Het beetre in de menschheid gruwet,
Toont men wat haar tot schande strekt.
Ons drijve een cedler, beter wensch,
Die wanbegeerten overman':
Die 't goede zoekt in ieder mensch,
En spreekt van elk zoo best als 't kan.

Spreek dan geen kwaad. Gij zoudt misschien
Zelf erger zijn dan wie gij laakt.
En mocht gij 't eerst iets laakbaars zien,
Wees d' eerste niet die het ruchtbaar maakt,
Want o! het leven is zoo kort.
Kom, laat ons hiernaar streven dan:
Dat er gestaag gesproken wordt,
Van iedereen zoo best als 't kan.

Afscheidsgroet.

Als deze regelen in druk verschijnen, zal ik mij reeds op het schip bevinden, hetwelk zijn steven zal wenden naar het land mijner geboorte, het land waar moeder, vader en allen die mij lief en dierbaar zijn, mij wachten. Terwijl ik met verlangen zal staren als land in 't zicht komt en ik daar de kusten van mijn geliefd tehuis zal zien opdagen, zal het mij pijnlijk zijn te weten dat iedere omwenteling der schroef mij verder verwijdert van het land, waar ik zulke liefde ondervond, dat de herinnering aan deze mij immer in de gedachten zal vertoeven. Het land, dat mij dierbaar is geworden vanwege zijn bevolking, omreden de ware, oprechte Heiligen der Laatste Dagen die gevonden kunnen worden binnen zijn grenzen, heeft zich voor altijd een plaats in mijn hart verworven.

Broeders en zusters, den tijd, die ik onder u allen heb doorgebracht, zijn de beste dagen van mijn jong leven geweest. Meer heb ik geleerd en ondervonden van Gods groote goedheid en het herstelde Evangelie dan ooit tevoren in mijn leven. De schatten, onder uw midden opgegaard, wensch ik niet te missen voor alle aardsche schatten, die de wereld tezamen kan brengen.

God zegene u allen voor uw opoffering voor het Werk des Heeren. Blijft getrouw, want Hij leeft en regeert en begon Zijn werk in deze der laatste dagen. De kroon, beloofd aan de getrouwen, is in 't zicht. Zoo laat ons voorwaarts gaan met goeden moed.

Vaarwel, tot wederziens! Als dit weerzien niet toegestaan wordt in dezen proeftijd, laten wij bidden en werken dat het moge zijn waar God en Zijn Christus wonen.

Uw Broeder in de Waarheid,
MORRIS B. ASHTON.

Van over den Oceaan.

President Hyde ontving een schrijven van broeder Jongejan, welke te Salt Lake City woonachtig is. Daar deze cuderling welbekend is in Rotterdam door zijn lust en ijver in Gods werk, laten wij hier een gedeelte van zijn brief volgen:

„Deze brief laat ons in den besten welstand achter. Wij zijn allen gezond en verheugen ons in het Evangelie en bovenal om het voorrecht te genieten vergaderd te zijn in de toppen der bergen. ***

Voor bijna acht jaren ben ik nu in Zion en ben gedurende dien tijd steeds met goede werkzaamheden gezegend geweest.

Wij verblijden ons om onder de schaduw van het Huis des Heeren te vertoeven, alhoewel ik een brandende begeerte in mijn hart koester en ronddraag om nogmaals alle broeders en zusters en vrienden in het land mijner geboorte te begroeten en mijn stem

te verheffen in getuigenis van de waarachtigheid van het E'vangelie en het Werk der Laatste Dagen.

Wij zijn zeer dankbaar reeds 18 jaren aan de Kerk behoord te hebben, vóórdat wij optrokken naar het land, hetwelk terzijde gezet is voor de vergaderplaats van Gods Volk. De getuigenis die wij bezaten in Holland, is groeter geworden en toegenomen gedurende ons verblijf hier in het westen.

Wilt u zoo goed zijn, waarde broeder Hyde, de hartelijke groeten over te brengen aan allen, waarmede ik bekend ben geweest?"

Ontslagen.

Ouderling Morris B. Ashton is eervol ontslagen van zijn werkzaamheden in de Nederlandsche Zending. Ouderling Ashton arbeidde gedurende zijn verblijf in Holland, in Haarlem, Amsterdam, Rotterdam, Zwolle en Dordrecht. In Zwolle opende hij het Werk en presideerde in Dordrecht.

Overleden.

Te Dordrecht is 31 Maart overleden broeder Teunis Visser, zoon van Willem Visser en Hendrika van der Kraan. Broeder Visser werd 26 April 1899 te Dubbeldam geboren en werd 11 Februari 1911 door ouderling L. Taylor gedoopt. Bevestigd door denzelfden ouderling op 12 Februari 1911.

Te Voorburg is 13 April overleden zuster Elizabeth Magdalena Gijzeling, weduwe van den heer Jan Munts.

Deze zuster werd 2 April 1838 te IJzendijke (Zeeland) geboren, dochter van Jan Gijzeling en Petronella den Dekker en werd 12 Juli 1914 gedoopt door ouderling J. N. Lamph. Bevestigd op 29 Juli 1914 door denzelfden ouderling.

INHOUD.

De herstelling van het E'vangelie blz. 193		Aangekomen blz. 206
„Waartoe is dit verlies geschied?" „ 199		Neen, spreek geen kwaad „ 206
Het ware Mormonisme „ 201		Afscheidsgroet „ 207
Het scheiden van de wegen „ 203		Van over den Oceaan „ 207
		Ontslagen „ 208
		Overleden „ 208

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.